

Жил
Греле

Големата теорија на кретените

„Невозможно да бидеш чуен од него, зашто карактеристична црта на кретенот е неуморно да зборува восхитувајќи им се на општите места коишто ги исфрла како да ејакулира.“

Леон Блоа,
Она што не може да се продаде,
25 јули 1904.

Библиографска забелешка. - Првото објавување, доверливо, овој памфлет го доживеа со заложбите на Сојузот за физички и ментални акции (Монреј, март 2002). Неговото дополние, досега необјавувано, беше напишано во текот на 2002 и актуелизирано за оваа прилика.

1. Големата теорија за кретените е клучен дел во мојата работа на воспоставување на гнозата, односно на патот што го пробивам со *теориситичко* исполнување на гностико-материјализмот.

1.1 Во прашање е определувањето во крајна инстанца на линијата на разделување, којашто ги дели кретените од другите.

Gilles
Grelet

La grande théorie des crétins

« Impossible de s'en faire écouter, le trait caractéristique du crétin étant de parler sans relâche en admirant les lieux communs qu'il éjacule. »

Léon Bloy,
L'Invendable,
25 juillet 1904.

Remarque bibliographique. – Ce tract(atus) a connu une première publication, confidentielle, par les soins de l'Association des actions physiques et mentales (Montreuil, mars 2002). Son appendice, inédit, a été rédigé courant 2002 et actualisé pour l'occasion.

1. La grande théorie des crétins est une pièce-clé dans mon travail d'établissement de la gnose, c'est-à-dire dans la voie que je fraye d'un accomplissement *théoriste* du gnostico-matérialisme.

1.1. Il y va de la détermination en dernière instance d'une ligne de démarcation, celle qui passe entre les crétins et les autres.

1.2. Според Материјата која што е (без битие и, а *forteriori*, без супстанца и нештост, дури и кога е по себе) реалното во крајна инстанца, теоризмот всушност се претставува како „дијалитичко-описувачки“ и пропишувачки.

1.2.1. Го нарекувам *дијализа* методот на прочистување, чистење по пат на поделба (лизата е прекилот) но без обединување и повратност на прекилот. Како унилатерален, дијалитичкиот зафат го зазема местото на дијалектиката и кога е таа апсолутна, како централен зафат на мислата: дијалектиката е инструментот и местото на општата заменливост на мислата со реалното; дијалитиката е инструмент на способноста за мислење којшто, потпрен на реалното-Едно, настапува со милоста на Ангелот во прочистувањето на мислата без никогаш да се сврти назад; станува збор за орфизам којшто не пропаѓа на крајот, одурочен орфизам, или пак априорна содржина на ангелското решение (или анти-финална) на проблемот на нихилизмот - смртта која што секогаш победува на крајот.

1.2.2. Упатството што таа го издава, или на друг начин кажано, нејзината објава, нејзиното пројавување или уште нејзината феноменализација на единствената гностично-материјалистичка традиција, преку истиот гест преминува во описување (и во објавата) на големата теорија (со значење на процесција) за кретените.

2. Теоризмот има непријател, кого го идентификува како водач на кретенизмот: тоа е големата теорија за кретените во смисла на метода на разјаснување и исцрпување, како на мислата на кретените (нивниот поглед на свет и Принципот на којшто е заснован), така и на нивната голема процесција. Теоризмот има,

1.2. Selon la Matière qu'est (sans l'être et, a fortiori, sans substance ni chose, fût-elle en soi) le réel de dernière instance, le théorisme se laisse en effet présenter comme méthode « dialytiquement » descriptive et prescriptive.

1.2.1. J'appelle *dialyse* la méthode de purge, de purification par division (la lyse est la coupure) mais sans unification ni réversibilité de la coupure. Unilatérale, l'opération dialytique se substitue à la dialectique, fût-elle absolue, comme opération centrale de la pensée : la dialectique est l'instrument et le lieu de la convertibilité générale de la pensée avec le réel ; la dialytique est l'instrument du penser qui, adossé au réel-Un, procède par la grâce de l'Ange à l'épuration de la pensée sans se retourner jamais ; c'est un orphisme qui n'échoue pas à la fin, un orphisme désensorcelé, ou encore le contenu apriorique de la solution angélique (ou anti-finale) au problème du nihilisme – de la mort qui gagne toujours à la fin.

1.2.2. La prescription qu'elle opère, autrement dit son énonciation, sa manifestation ou encore sa phénoménalisation de l'unique tradition gnostico-matérialiste, procède du même geste à la description (et à la dénonciation) de la grande théorie (au sens de procession) des crétins.

2. Le théorisme a un ennemi, qu'il identifie sous le chef du crétinisme : c'est la grande théorie des crétins au sens de la méthode d'élucidation et de consommation tant de la pensée des crétins (leur vision du monde et le Principe où celle-ci se fonde) que de leur grande procession. Mais le théorisme a aussi des alliés, par quoi dans sa lutte

исто така, и сојузници, со што во неговата битка со кретенството не е апсолутно сам против сите: тука се теористите, тука се недоброените гроздови кретени (пре)дадени на Бизнисот, емпириски или трансцедентен, намамени во привидот, разрешената двосмисленост и постојаната нејасност, а потоа тука се и сите оние коишто, на еден или на друг начин, не се однесуваат кон Платон како кон цркнато куче.

3. Првиот член од големата теорија за кретените е дека не постои теорија за кретените. Ни во смисла на процесција на кретените, ни во значење на мисла (кретенизам) којашто ги вдахнува и ги дефинира (и од којашто се изродува нивната процесција), ни (уште помалку) во смисла на теорија-метод (теоризам) којашто го организира рушењето на оваа мисла.

3.0.1. Не без причина: кретенството тврди дека ништо не е податливо да се раздели од ништо, со мало разликување.

3.0.2. Или, што е сосема исто: две да се спојат во едно и дека сè е (во) сè, со мала трансакција.

3.1. Предлог којшто во безредието има нужни последици, дека треба целосно да се нурнеме во светот, да се измешаме со него, и да го заземеме своето место во големата целина (изрека на Сенека, којашто никого не ќе изненади, затоа што стоицизмот е еден од начините на кретенството); дека секогаш имаме право да се нагодиме (среќата, единствената цел што некогаш би можеле да си ја зададеме без изопаченост во постоењето, без да е повеќе „на продавање“ туку поскоро плод на трансакција во сите правци); дека постои добро во сите религии; дека смирувањето, помирувањето, секогаш се повредни од насилството

contre le crétinisme il n'est pas absolument seul contre tous : il y a les théoristes, il y a les grappes innombrables des crétins (dé)voués aux Affaires, empiriques ou transcendantes, et englués dans le semblant, l'ambiguïté résolue et l'équivoque permanente, et puis il y a tous ceux qui, d'une manière ou d'une autre, ne traitent pas Platon en chien crevé.

3. L'article premier de la grande théorie des crétins, c'est qu'il n'y a pas de théorie des crétins. Ni au sens d'une procession des crétins, ni au sens d'une pensée (le crétinisme) qui les anime et les définit (et dont s'engendre leur procession), ni (encore moins) au sens d'une théorie-méthode (le théorisme) qui organise le démantèlement de cette pensée.

3.0.1. Et cela pour une bonne raison : le crétinisme tient que rien n'est susceptible de se séparer de rien, à une différenciation près.

3.0.2. Ou, ce qui revient exactement au même : que deux fusionnent en un et que tout est (dans) tout, à une transaction près.

3.1. Proposition qui a pour corollaires, dans le désordre, qu'il faut se plonger totalement dans le monde, se mêler à lui, et prendre sa place dans le grand tout (la maxime de Sénèque, ce qui n'étonnera personne, le stoïcisme étant un mode du crétinisme) ; qu'on a toujours raison de transiger (le bonheur, la seule fin qu'on puisse jamais se donner sans perversion dans l'existence, étant non point « au prix » mais bien plutôt le *fruit* de la transaction tous azimuts) ; qu'il y a du bon dans toutes les religions ; que l'apaisement, la conciliation, valent toujours mieux que la violence et la guerre ; que le totalitarisme, comme forçage de la totalité du point de sa défection incessante,

и војната; дека тоталитаризмот, како форсирање на севкупноста од гледна точка на нејзино непрекинато измолкнување, е ужас над ужасите (целоста на реалноста, ако знаеме да ја набљудуваме неа под агол и со соодветни очила, затоа што таа е секогаш веќе остварена); дека постои апсолутна надмоќност на демократијата (односно на демократијата-пазар, на нераздвоивиот пар демократија и пазар), оваа врховна вредност; дека може сè да презирате но под намерен услов да не презирате (и, во поопшта смисла, да не судите) никогаш *никого*; дека хуманизмот е алфа и омега на секоја мисла, прагматизмот хоризонт на секоја не-безумна пракса и на емпиристичката „прецизност“ на модерната наука, единствениот гарант за полноважноста на некој дискурс (безмалку како додаток на душата); дека моралот и народот се согласуваат околу суштинските содржини, а не за некоја форма; дека ништо не е одживеано и одмислено однапред и дека пророците се шегобијци (при што нивната вредност, ако навистина ним треба да им се даде некоја во име на универзалната почит на духовните дела, е функција на нивниот „поетски гениј“); дека нацистите се чудовишта, а „ние“ луѓе на место (пост-хитлеризмот што нè опкружува, за кој зборува Пјер Лежандр (Пиерре Легендре) е, следствено, само претерување без значење); дека не постои врска меѓу уништувањето на Евреите од Европа и нивното позападнавање (или, уште појасно, дека Евреите распуштени од и во нивното компромизерство со современоста и нивното напуштање на Бога немаат врска со сопственото истребување); дека целатот нема подобра работа од тоа да се покае и да плаче над неговите жртви; дека најзначајното дело во минатиот век, а тоа е секако *Аваншурите на Теншен*, е осомничено за расипување на младината; ќе запрам тука, но списокот очигледно не е исцрпен.

est l'abomination des abominations (le tout de la réalité, si l'on sait considérer celle-ci sous l'angle et avec les lunettes qui vont bien, étant toujours déjà réalisé) ; qu'il existe une supériorité absolue de la démocratie (c'est-à-dire de la démocratie-marché, du couple indissociable démocratie et marché), cette valeur suprême ; qu'on peut *tout* mépriser mais à la condition expresse de ne mépriser (et, plus généralement, de ne juger) jamais *personne* ; que l'humanisme est l'alpha et l'oméga de toute pensée, le pragmatisme l'horizon de toute pratique non délirante et la « rigueur » empiriste de la science moderne le seul garant de la validité d'un discours (au supplément d'âme près) ; que la morale et le peuple s'entendent de contenus substantiels, non d'une forme ; que rien n'est vécu ni pensé d'avance, et que les prophètes sont des farceurs (leur valeur, si vraiment il faut leur en accorder une au nom du respect universel des œuvres de l'esprit, étant fonction de leur « génie poétique ») ; que les nazis sont des monstres et « nous » des gens comme il faut (le post-hitlérisme ambiant dénoncé par Pierre Legendre n'étant par conséquent qu'une outrance sans portée) ; qu'il n'y a pas de rapport entre la destruction des Juifs d'Europe et leur occidentalisation (ou, plus nettement, que les Juifs dissous par et dans leur compromission avec la modernité et leur abandon de Dieu ne sont pour rien dans leur extermination) ; qu'un bourreau n'a rien de mieux à faire que de se repentir et de pleurer sur ses victimes ; que l'œuvre majeure du siècle dernier, à savoir bien sûr *Les Aventures de Tintin*, est suspecte de corruption de la jeunesse ; j'arrête là, mais la liste n'est évidemment pas close.

3.2. Во општа смисла, големата теорија за кретените, онака како што таа го обвива појаснувањето и уривањето на кретенството, неговата не-религиозна *едноверзија*, е егзегеза на општите места утврдена во елементот (прецизноста во последна инстанца) на Едно-Материја.

4. Вториот член на големата теорија за кретените (скриен член што теоризмот го пронаоѓа, во смисла во којашто правниот јазик зборува за пронаоѓање трезор), с(п)екуларноста која претседава. Кретенството е управувано од она што го нарекувам принцип на самодоволна с(п)екуларност, скратувајќи го во СС. Да се каже на која височина е сместено кретенството; ништо ниско и тесно полемично во тоа: кретенството, упатено на принципот којшто ја потхранува дефиницијата на кретените и нивното дискурзивно и процесиско зачнување не е ништо помалку, на крајот, од мислата-свет.

5. Третиот член на големата теорија за кретените е последица на вториот член; со него кретенството, со истиот гест со кој неограничено го проширува периметарот на вметнатите кругови, себеси се продолжува, го овековечува своето владеење; овој ефект на произлезени отсјајувања без број се изразува: *шака си е*.

6. Оттаму, туркајќи ги нештата кон нивната последица, кретени може и треба да се наречат *оние коишто имаат сѐрав од смртта*. Оние кои, верувајќи дека ја црпат нивната доволна решеност за нивните особености и за неделивата очигледност на споменатата решеност, мислат дека нешто можат да загубат. Значи не оние што имаат особености, атрибути (тие се едноставно во светот, што им се случува на најдобрите), туку оние кои во тоа веруваат

3.2. D'une manière générale, la grande théorie des crétins, en tant qu'elle enveloppe l'élucidation et le démantèlement du crétinisme, son *unversion* non-religieuse, est une exégèse des lieux communs établie dans l'élément (la rigueur de dernière instance) de l'Un-Matière.

4. L'article deuxième de la grande théorie des crétins (article *caché* que le théorisme *invente*, au sens où la langue juridique parle de l'invention d'un trésor), c'est la *s(p)écularité* qui y préside. Le crétinisme est gouverné par ce que j'appelle le principe de *s(p)écularité* suffisante, l'abrégeant en SS. C'est dire à quelle hauteur est situé le crétinisme ; rien de mesquin ni d'étroitement polémique ici : le crétinisme, référé au principe qui pourvoit à la définition des crétins et à leur engendrement discursif et processionnel n'est rien de moins, finalement, que la pensée-monde.

5. L'article troisième de la grande théorie des crétins est l'effet de l'article deuxième ; c'est par lui que le crétinisme, du même geste qu'il étend indéfiniment le périmètre de ses cercles enchâssés, trouve à se perpétuer, à éterniser son règne ; cet effet aux miroitements dérivés sans nombre s'énonce : *sékomça*.

6. De là, poussant les choses à leur conséquence, que les crétins peuvent et doivent être dits *ceux qui ont peur de la mort*. Ceux qui, croyant tirer leur détermination suffisante de leurs propriétés et de l'évidence irréductible de ladite détermination, pensent avoir quelque chose à perdre. Non donc ceux qui ont des propriétés, des attributs (ceux-là sont simplement *dans* le monde, ce qui arrive aux meilleurs), mais bien ceux qui y croient – qui croient à leur mondanité – et par là *s'y croient*

- коишто веруваат во нивното монденство - и оттаму, како што неформално се вели, си вообразуваат. Резимирам: *крейшениџе се оние коишто, вообразувајќи (се), се џлашаџ од смрџиџа*, а теористичката функција на големата теорија за кретените е, според Радикалното кое е Материјата како личност, да ја определи линијата на разделување којашто минува меѓу оние коишто се плашат од смртта и другите.

7. За големата теорија за владеењето на кретените којашто го смета кретенството за предмет и за непријател, непоколебливиот ангажман, во којшто се преобразува целокупниот гностички материјализам како анти-феноменологија, се концентрира во единствено упатство: *да се џреџлашувааџ крейшениџе*.

Некролошки додаток. Голем салонски философ, според сопственото признание опседнат и ужаснат од смртта, на Жак Дерида му се восхитуваа безмалку насекаде во светот (од двете Америки до Јапонија минувајќи преку Германија) и некои немушти клонови во Франција, *happy few* вреваџии, празноглави, позери, лицемери и надуени од самодоволност. Со неговиот квази метод чии изреки се сведуваат на *неџџаџа да се разгледувааџ џосебно* (во теоријата), а искуството да се пушти да се случува (во праксата), неуморно ги умножуваше крстопатите, разликувањата и ги отстрануваше преградите, при што неговата интелигенција - којашто е голема, претпоставувам, но не сум стручен да судам - прифаќа само една фиксна точка: тој, тајната на Деридовото јас и Деридовото јас како тајна, па дури и непрекинатото одложуваната нарцисоидна потврда што ја обвива атакот на неговото име (*ja* на германски). На тој начин тој произведе текстови како на фабричка лента истовремено за сè и за ништо коишто ги

comme familièrement on dit. Je résume : *les crétins sont ceux qui, (s')y croyant, ont peur de la mort*, et l'office théoriste de la grande théorie des crétins est, selon le Radical qu'est la Matière en personne, de déterminer la ligne de partage qui passe entre ceux qui ont peur de la mort et les autres.

7. De la grande théorie du règne des crétins qui prend le crétinisme pour objet et pour ennemi, l'engagement untransigeant, en quoi se résout le matérialisme gnostique tout entier comme anti-phénoménologie, se concentre dans une unique directive : *faire terreur aux crétins*.

Appendice nécrologique. Grand philosophe de salon de son propre aveu obsédé et terrifié par la mort, Jacques Derrida était adulé un peu partout dans le monde (des Amériques au Japon en passant par l'Allemagne) et par quelques pitres impuissants en France, *happy few* bavards, stériles, poseurs, hypocrites et bouffis de suffisance. Avec sa quasi-méthode dont les maximes se ramènent à *prendre les choses au cas par cas* (dans l'ordre de la théorie) et *laisser l'expérience se faire* (dans l'ordre de la pratique), il n'a eu de cesse que de multiplier les croisements, les décloisonnements et les différenciations, son intelligence – qui est grande, je suppose, mais je ne suis pas qualifié pour en juger – n'admettant qu'un point fixe : lui-même, le secret du moi derridien et le moi derridien comme secret, voire l'affirmation narcissique incessamment différée qu'enveloppe l'attaque de son prénom (*ja*, en allemand). C'est ainsi qu'il a produit du texte à la chaîne sur tout et n'importe quoi de manière à saturer tous azimuts le champ philo-littéraire (et, comme on peut raisonnablement en faire l'hypothèse,

заситија сите правци на фило-литературното поле (и, како што од тоа логично може да се изведе претпоставка, со оглед дека тривијалноста како материја е добра советничка, до тој степен да му овозможи да направи диверзија на неговиот страв од смртта преку двојна игра на исполнување на миговите и на привиденичното поколение), наметнувајќи се како еден од мајсторите на кретенството од голем маштраф.

Превод од француски јазик: Зоран Јовановски

la trivialité en la matière étant bonne conseillère, de manière à lui permettre de faire diversion à sa peur de la mort par le double jeu d'un remplissage des instants et d'une postérité fantasmée), s'imposant comme l'un des maîtres du crétinisme de haute volée.